

JURAJ ČERVENÁK
PŘÍZRAKY
NA DEVÍNĚ

ČERNÝ ROGAN

BROKILON

Juraj Červenák

**ČIERNY ROGAN:
PRÍZRAKY NA DEVÍNE**

Copyright © 2016 by Juraj Červenák

Translation © 2016 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2016 by Michal Ivan

For Czech Edition © 2016 by Robert Pilch – BROKILON

ISBN 978-80-7456-309-6 (pdf)

Juraj Červenák

ČERNÝ ROGAN

Přízraky
na Devíně

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2016

Juraj Červenák

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Bivoj

Bivoj běsobijce

Bivoj válečník

Cyklus Conan

Conan nelítostný

Conan a svatyně démonů

Conan a dvanáct bran pekla

Cyklus Černý Rogan

Zlato Arkony 1

Zlato Arkony 2

Přízraky na Devíně

Cyklus Kapitán Báthory

Strážcové Varadínu

Brána Irkally

Ďáblova pevnost

Přízraky na Devíně

*Hradba západu **

Samostatné knihy

Sekera z bronzu, rouno ze zlata

Kámen a krev (sbírka povídek)

Chřestýš Callahan

** připravujeme*

<http://www.cervenak.sk>

<http://www.brokilon.cz>

KAPITOLA PRVNÍ

Na černých křídlech

Hora se tyčila uprostřed neprostupných lesů. I její úbočí pokrýval hustý porost. Úplně nahoře vyčnívala z bučiny šedočerná skaliska. Připomínala kamenné zuby; tím více, že stála téměř v kruhu a mezi nimi zela propast nořící se do útrob vrchu – jako chřtán čekající na štavnaté sousto.

Rogan a Goryvlad stáli nahoře na skalách a dlouho mlčky hleděli do temné hlubiny.

Nakonec černokněžník řekl:

„Do prdele.“

»Už nějakou dobu si myslím to samé,« vyslal mu vlk do mysli.

„Našli jsme to.“

»Není pochyb.«

„Taky to cítíš? Z té díry sálá něco... odporného.“

»To je slabé slovo. Podívej se na mě. Nevidím si za uši, ale určitě mám zježenou srst. Mám?«

Rogan přikývl. „Co je ten kopec vlastně zač? Vyhaslá sopka?“

»Kdepak vyhaslá. Hluboko pod námi je... jako by tam něco vařilo. Něco horšího než láva.«

„Mnohem horšího. Až se z toho chvěje zem pod nohama.“ Rogan zvedl zrak. Slunce spočinulo v korunách stromů nad kotlinou.

„Čas se krátí. Pojdme se na to podívat.“

»Tudy.«

Goryvlad, přestože na tahle místa v životě nev kročil, znal cestu. Vždycky znal cestu.

Skaliska roztínala trhlinka, která se při troše představivosti dala považovat za stezku. Místy jim kameny utíkaly zpod nohou, jedním úsekem musel černokněžník sklouznout po zadku, ale nakonec se ocitli na úpatí nejstrmějších skal. Odtamtud pokračovali v sestupu po neúprosně se svažující stráni, mezi mechem zarostlými balvany a nemocnými, pokroucenými stromy.

»Nepřipomíná ti to Kančí horu?«

Rogan se zamračil. „Tobě jo?“

»Možná i tady stačí seknout mečem do země a k obloze vyšlehnout divotvorný plamen.«

„Spíš by se vyvalilo něco zlověstného.“

»A v čem se to liší od Kančí hory?«

„Nerýpej. Pramen moci je jedna věc, jenže tady se skrývá... něco jiného. Zmatek. Chaos. Zuřivý nesoulad. Hora je jako vřed plný hnisu. Když praskne, vytrysknou divoké, nespoutané mocnosti, které se nikdy nepodvolily bohům ani žádnému jinému řádu.“

»Zbytečně moc slov, bráško. Dá se to vystihnout jediným.«

„No?“

»Zlo.«

Rogan se zachmuřil a přikývl.

Sestupovali. Černokněžník se znovu zadíval vzhůru, na skvrnu modré oblohy nad tesáky skal. Stromy na vrcholcích se skláněly nad jámu jako zvědaví svědkové nějaké nadcházející hrůzy. Do těchto míst slunce nesvítilo a Roganovi něco říkalo, že ať už je Svarogův kotouč jakkoli vysoko, až sem dolů nikdy nepronikne jediný paprsek.

Na dně kotliny je přivítal smrad hniloby, zatuchliny, rozkladu. Bylo tam vlhko a plesnivo. Šero. Uprostřed se černalo velké ohniště. V popelu i všude kolem kosti a lebky, znepokojivě malé, důkladně očištěné záplavami brouků, mravenců a červů. Na balvanech obrazce načmárané zaschlou krví. O kousek dál modla z mrtvého stromu, beztvářá a ověšená seschlými návazy z vnitřností a peří dravých ptáků.

»Fuj.«

Rogan znovu přikývl. Když už Gorjovi něco smrdělo, tak to stálo za to. Rozhlédl se. Naproti svahu, po kterém sešli, se zvedal kamenitý sráz.

„Tam se schováme. Najdi vhodné místo.“

Vlk svižně oběhl ohniště a vydal se vzhůru členitým srázem.

Černokněžník opřel luk o zem, zatlačil na něj a napnul tětívu. Toulec měl plný a hrot každého šípů očarovaný Krvavým ohněm. Krutomor se mírně chvěl v kožené pochvě – už před nějakou chvílí procitl. Démon zakletý v meči větril přítomnost divokých mocností a toužil si s nimi zatančit.

Rogan měl v úmyslu mu to dopřát. Teď ale pevně sevřel rukojeť v dlani.

„Klid,“ zabručel. „Vydrž.“

Goryvlad přiběhl dřív, než černokněžník čekal.

»Mám to. Vidiš támhleten skalní převis? Nad ním je díra zarostlá keři. Skryjí nás před pohledem shora i zespodu, ale zároveň je odtamtud dobrý výhled na obětiště.«

„Přesně tak jsem si to představoval. Pojdme.“

»Skoro se bojím zeptat, ale... máme nějaký plán?«

Černokněžník mu místo odpovědi ukázal napnutý luk.

»Chápu. Osvědčená taktika – „zhodnotíme okolnosti a pak všechny odděláme“?«

„Jestli máš lepší nápad...“

»Hlavně pamatuj, že nemůžeš dočerpát sílu ze země. Ten klokot v břiše hory... Velesovy rohy! Víš, co by se rozpoutalo, kdybys tady zabodl Krutomor a nechal vytrysknout to svinstvo z hlubin?«

„Popravdě nevím, ale neboj se, nemám v úmyslu to zjišťovat.“

Svižně vykročili. Když se Rogan podíval nahoru, v korunách stromů nad propastí ještě viděl sluneční svit. Dole v jámě už ale houstlo šero. Jako by se noc rodila tady dole a už se nemohla dočkat, kdy vyzvrátí tmou k obloze a na zbytek světa.

Dětské lebký v ohništi němě zíraly a prázdnými očními důlky prolézali brouci.

Začalo to o půlnoci. Jak jinak. Měsíc v úplňku stál vysoko na obloze. Noční nebe bylo v jeho svitu skoro modré a stromy na skaliskách jako posypané stříbrným prachem.

Goryvlad zvedl tlamu, doteď položenou na natažených tlapách, vstal a nervózně švihl ocasem.

»Bráško?«

Černokněžník procitl z dřímot, shodil ze sebe plášť a ze sedu se přehoupl do podřepu.

„Příkrč se,“ šeptl. „Pozor na oči.“

Goryvlad zacouval do křoví, nechal klesnout zadek na zem a hlavu sklonil jako pes ve strachu před výpraskem. Oba si zachovali temné oči, kouzla v sobě zatím nerozdmýchali, nechtěli se prozradit předčasně.

Noc prořízl skřek. Vysoko nad jámou prolétlo něco černého, rozevlátého. Krátce nato zazněl jiný, neméně divoký hlas; modravou skvrnou oblohy se mihlo druhé zjevení. Vřískot se změnil v hrdelní smích.

Postupně přilétaly další. Kroužily nad horou s výskáním, chichotem a štěkáním. Rogan zatnul zuby. Hlasy se mu zarývaly až do morku kostí.

Pak v nepřehledném víru začaly klesat do propasti. Podobaly se černým šmouhám, které se postupně splétají do jednoho chuchvalce. Vřískot se mnohonásobně odrážel od skalisek a rozechvíval vzduch. Goryvlad vycenil tesáky. Rogan potlačil nutkání přitisknout si dlaně na uši. Něco ho ale praštilo do očí. Černou změtí se jako světelné nitky míhaly stříbřité záblesky. Tušil, co to je.

Temný vír dosedl na prostranství u ohniště a roztrhal se na jednotlivé postavy v černých pláštích. Ženy, pořád posedlé vzrušením z nočního letu, v přívalu síly pobíhaly, křepčily, dupaly, skákaly. Postupně si rozepínaly třpytivé spony a shazovaly zázračné pláště, jako by si strhávaly křídla. Kolem stojícího kamene tancovala bělostná nahá těla, panensky štíhlá i zrale plná, dokonce jedno vypasené, s bujně poskakujícími nadry.

Rogan je spočítal. Sedm.

»Počkat,« ozvalo se mu v hlavě. *»Něco tady nesedí. Neměly přinést i...?«*

Nad horou vykřikl další hlas.

Strigy na dně prolákliny ztichly, jako když utne. V příkrčkových postojích zvedly zraky. Rogan a Goryvlad bleskurychle ustoupili do skrýše a z houštin hleděli vzhůru.

Nad skalisky zakroužily další dva přízraky. Jeden z nich znovu zavyl a bestie v jámě spustily oslavný štěkot.

Nové účastnice shromáždění se na široce rozprostřených křídlech černých plášťů spouštěly do kotliny. Hned bylo vidět, že tyhle jsou jiné – nelomcovala jimi zuřivá síla, nepoletovaly

sem a tam a nevrískaly jedna přes druhou. Klesaly přímo dolů, klidně, chladnokrevně, místo bezuzdné divokosti bylo v jejich pohybech něco vznešeného.

Dosedly mezi ohniště a modlu. Jedna z nich mávla rukou. Z černého žároviště vyšlehly plameny. Sedm čarodějnic zavýsklo a začalo skákat kolem vatry, až jejich roztrěsené stíny létaly po skalách.

»No teda. Obstojné čáry. Možná to bude tvrdší oříšek, než jsme si mysleli. Přece jenom by se nám hodil plán.«

„Na to už je trochu pozdě,“ sykl Rogan a znovu vykoukl přes okraj převisu.

Najednou zaplakalo dítě. Tanec okamžitě ustal, strigy ztuhly na místech jako šelmy, mezi které pleskl kus masa.

„Je to tady,“ šeptl Rogan. „Říkal jsem ti, že je toho schopná.“

»Hádal jsem se?«

Postarší, ale hrdě stojící čarodějnice, která před chvílí jediným pohybem rozdělala oheň, se otočila ke své mladší průvodkyni. Ta zaváhala, ale když ostatní strigy začaly výhrůzně vrčct, rozhrnula plášť a ukázala jim něco zabaleného v kusu bílého plátna. To *něco* znovu hlasitě zakvílelo.

Dětský pláč jako by z chování a vzezření žen nadobro vysál lidskost. Kradly se k ženě s dítětem jako zvířata, blýskaly očima a v dychtivých úšklebcích cenily zuby, dokonce se lačně olizovaly.

Hlavní čarodějnice prudce rozpažila ruce s nataženými dlaněmi, jako by do vzduchu kreslila ochranný kruh. Strigy ucukly, podrážděně zaprskaly, některé o krok ustoupily. Zavládlo ticho, jen dítě nespokojeně naříkalo.

„Sílíme ze dne na den!“ zvolala velekněžka. Rogana skoro překvapilo, že mluví lidskou řečí. „Je nás čím dál víc. Dnes přijmeme do svých řad vznešenou krev. Nejdříve ale musíš složit oběť, sestro. Obdarovat Měsíční paní!“

Mladší žena se svezla na kolena. Sklonila hlavu a zároveň k velekněžce zvedla ruce s fňukajícím batůžkem.

Divé ženy se netrpělivě vrtěly a prsty s dlouhými nehty se jim křivily jako dravým ptákům. Vrchní čarodějnice ale nespíchala. Nenechala se ovládnout pudy. Přikročila ke klečící ženě a pomalu převzala dítě. Chvíli ho podržela v náruči, dokonce ho pohladila, pak ale zvedla oběť nad hlavu a pronikavě vykřikla.

Dítě se znovu rozplakalo, ale hlásek zanikl v ječení čarodějnic.

„Pojď.“ Velekněžka se odvrátila od ohniště a s kojencem přitisknutým k nadrům vykročila k modle. Matka dítěte vstala a následovala ji.

»Pořád jsi přesvědčený, že nepotřebujeme plán?«

Rogan místo odpovědi vytáhl z toulce šíp a přiložil ho k tětivě luku.

»No, jak myslíš.«

Čarodějnice si jednou rukou přidržela dítě, druhou vytáhla zpod pláště nůž s dlouhou čepelí. Rogan se divil, kde ho měla schovaný, protože všechny účastnice obřadu byly pod pláští nahé.

„Musíš to udělat sama,“ podala nůž mladé ženě. „Vlastní rukou. Dokaž Měsíční paní svou oddanost. Dokaž, že jsi hodna její přízně.“

Uchazečka znovu zaváhala. Dítě plakalo čím dál naléhavěji, přerývaně, přímo se dusilo prudkými nádechy. Jeho matka uchopila nůž. Ostatní bestie se shlukly kolem modly, aby ani jedna kapka krve nepřišla nazmar.

»Bráško?«

„Jdi!“ sykl Rogan a oči mu vzplanuly. I hrot šípu, který mu sklouzl po pěsti svírající dřík luku, zazářil.

Velekněžka se prudce otočila a zvedla pohled k převisu.

Goryvlad vyrazil ze skrýše, seskočil na kamenitou stráž a rozběhl se ke strigám. V očích mu planul Krvavý oheň.

Rogan krátce zamířil a vystřelil – tětíva ho švihla do koženého chrániče zápěstí. Plamen na hrotu střely načrtl do tmy rudou šmouhu a zhasl mezi lopatkami jedné z čarodějnic. Zhroutila se na tvář k velekněžčiným nohám.

Ta vztekle zaječela – vznešenost zmizela jako lusknutím prstů, okamžitě se v ní probudila šelma. Smečka se k ní připojila, propast naplnil ohlušující povyk.

Rogan vystřelil znovu, a když do země narazila šípem probodnutá hlava druhé čarodějnice, už přikládal k tětívě třetí střelu. Goryvlad mezitím seběhl na dno jámy a vrhl se na tu tělnatou. Dopadla zátylkem na balvan vedle modly; něco pronikavě křuplo.

Další bestie padla se šípem v krku. Černokněžníkovy ruce se jen míhaly.

Velekněžka hodila dítě matce jako pytel otrub. Mladá žena ho polekaně chytila, i když ho před pár okamžiky chtěla podříznout – obětní nůž jí přitom spadl na zem. Stará čarodějnice rozevřela náruč, jako by střelce na skalách vyzývala, aby další šíp vyslal mezi její povislá ňadra.

„Jak je libo,“ zavrčel černokněžník a pustil tětívu.

Čarodějnice zaječela. Spona jejího pláště oslnivě zazářila. Měla tvar lunice, měsíčního srpku otočeného cípy dolů – byly to zároveň obrácené rohy, protiklad mužské síly.

Světlo srazilo šíp ve vzduchu. Klepl do kamenité země zlomený v půli.

Rogan potřásl hlavou, pustil luk a shodil poloprázdný toulec. Na některé svině je třeba větší kotel. Sevřel rukojeť Kru-tomoru, a jak vstával, vytrhl meč z pochvy. Čepel vzplanula krvavě rudým plamenem.

Byl čas na tanec.

Odrazil se od okraje převisu, dopadl na sráz, dvakrát se překulil a kus sklouzl po zadku. Na úpatí srázu mrštně vyskočil na nohy a s mečem nad hlavou uháněl k obětišti.

Velekněžka vytřeštila oči. Z měsíční spony vyšlehl další záblesk, ale Rogan švihl mečem a rudý plamen rozmetal světlo z lunice do všech stran, jako by se rozsypaly stříbřité plamínky. Čarodějnice se zapotácela, ale neztratila duchapřítomnost. Zhoupala se v kolenou a vyskočila. Zpátky už nedopadla – plášť se vzedmul jako v poryvu vichru a žena vzlétla.

Černokněžník vyprovodil třepetající se černý tvar pohledem, ale nezastavil se – vběhl na obětiště, kde Goryvrad právě strhl další strigu. Bílé tělo poletovalo v tlamě obrovského vlka sem a tam ve sprškách krve a kamínků.

Poslední dvě čarodějnice se rozběhly ke svým pláštům pohozeným na zemi. Rogan vyrazil za nimi.

Jedna si stačila přehodit plášť přes ramena. Jakmile zapnula sponu, ta jasně zazářila. Bestie vzlétla, ale tehdy se tmou mihla černokněžníková dýka. Čepel připíchlá plášť k ženinu trupu. Zavyla, zatočila se ve vzduchu a jako netopýr postižený náhlou hluchotou narazila do skalní stěny.

Poslední čarodějnice zvedla ze země plášť, ale Krutomor ho rozpáral i s jejím bledým tělem. Všechno kolem zacákala krev a ječení ztichlo.

»Bráško!«

Dítě znovu zaplakalo. Rogan se ohlédl. Bílý uzlíček se hemžil u paty modly. Jeho matka se právě odrazila od země a rychle mířila ke skalním zubům nad propastí.

„Gorjo, postarej se o dítě!“

»Cože?!«

„Hlídej ho, rozumíš?“

»Ale co chceš dělat ty?«

Rogan zastrčil Krutomor do pochvy a rozběhl se k pláštům rozházeným po zemi. Spony ve tvaru měsíčních srpků se třpytily. Černokněžník zvedl jeden z plášťů a přehodil si ho přes ramena.

»To nemyslíš vážně!«

Zapnul plášť lunicí, sevřel stříbrný šperk v dlani, přikrčil se a vyskočil.

Okamžitě zjistil, že to nebyl dobrý nápad.

Vzlétl příliš prudce a zmateně se roztočil ve vzduchu. Z propasti ho to doslova vystřelilo, málem vrazil do skalisek a rozčísil korunu jednoho stromu, až větve zapraskaly a listí zavířilo.

„Moraniny kosti!“ zaklel, sevřel lunici pevněji a vyslal do ní dávku Krvavého ohně. Podařilo se mu ovládnout ji a zastavit samovolné stoupání.

Noční vzduch mu pročísl dlouhé havraní vlasy. Vznášel se nad horou na křídlech černého pláště. Krajinu zaléval svit úplňku, na tmavě modré klenbě mrkaly přehršle hvězd. Zasluchl vzdálený hlas, ohlédl se za ním a spatřil mladou ženu. Visela ve vzduchu nad úbočím hory, plášť pohlával kolem bledého těla. Černokněžník soustředil vůli posílenou kouzly a celým tělem sebou škulbl oním směrem. Vzápětí už letěl nad lesem. Žena se obrátila a unikala mu. Letěla rychleji než on.

Z lesa pod Roganem vyšlehlo jasné světlo. Koukl dolů a hrubě zaklel. Mělo ho napadnout, že je to úskok. Velekněžka prudce vyrazila z korun stromů, a než stačil změnit směr, vrazila do něj.

Roztočil se ve vzduchu. Chvilí viděl měsíc v úplňku, pak černý les, potom zase měsíc, les, měsíc, les...

S útočným vytím se k němu přihnala, pod pláštěm bílá, vyzáblá, svaštělá. Zkřivenými prsty se snažila dosáhnout na jeho sponu. Jednou rukou ji odstrčil, druhou sáhl po meči.

Její lunice vzplanula. Stříbřité světlo ho praštilo do očí. Zase se zmateně točil a nevěděl, kde je nahoře a kde dole. Podařilo se mu ale tasit Krutomor. Když sevřel rukojeť v dlaních a tepny mu naplnila nová dávka moci, jakž takž se ustálil.

Vrhla se na něj v černém víru pleskajícího pláště. Zdálo se, že její lunice hoří bílým ohněm. Jen tak tak proti ní stihl obrátit hrot meče.

Už nestačila uhnout ani zpomalit. Vlastně se na zbraň nabodla sama. Ohavně zavřískla, když jí zářící čepel vyrazila ze zad. V posledním záblesku duchapřítomnosti se natáhla, popadla protivníkovu sponu a tvrdě s ní škubla. Plášť se rozvřel.

Černokněžník se zřítíl, jako by se pod ním otevřelo propadliště. Krutomor ale nepustil, takže s ním čarodějnici rozpáral až po rozkrok.

Pak se v dešti tělesných tekutin z výšky několika sáhů zřítíl do korun stromů.

KAPITOLA DRUHÁ

Naléhavé volání

„Zatracená ježibaba,“ vyrazil černokněžník syčivě. „Zkurvená, prašivá babizna. Aby tě Perun i s Velesem rozpárali...“

Před dopadem na zem vrazil nejméně do sedmi větví a dole ho přivítala peřina z kamenů a vyčnívajících kořenů. Ze škrá-banců crčela krev a bolest v hrudi vyrazela dech – zřejmě si zlomil pár žeber. Chvilí ležel a snažil se vzpamatovat.

Korunami stromů problesklo stříbřité světlo. Sledoval ho, jak klesá do lesa. Chraplavé kvílení přerušilo praskání větví. Velekněžka se zřítila možná čtvrt honu od něj. Zázračný svit lunice ještě chvíli tepal jako umírající srdce, rychle ale slábl a nakonec zhasl.

Rogan se s námahou zvedl na kolena a Krutomor zabořil hrotem do země. Pořád byl blízko čarodějnické hory a pamatoval si Goryvladovo varování před silami, které tu tepaly

v podzemí, ale potřeboval se zahojit. Sevřel rukojeť oběma dlaněmi.

Rubínové oči v kovové tváři démona na záštítě meče zazářily jasněji. Zbraň zahalily rudé plameny. Zanedlouho obklopily i černokněžníka.

Ne, v téhle půdě opravdu neproudila běžná přírodní moc. Temný chaos na Rogana okamžitě zaútočil, ale čaroděj zatnul zuby, soustředil veškerou vůli a po krátkém zápasu si tu cizí sílu podmanil.

Šrámy se mu zacelily, kosti spojily a v mžiku srostly. Kroutil se u meče a přerývaně klel. Hojení kouzly bolelo stokrát hůř než samotná zranění.

»Bráško?«

Zvedl hlavu, i když kvůli tomu nemohl slyšet lépe. Hlas neunikal do uší jako běžný zvuk, ozýval se přímo v jeho mysli.

»Ozvi se, bráško. Je zle.«

»Gorjo,« vyslal s námahou. »Co se děje?«

»Vrať se. Nechej strigy strigami a pospíchej sem. Máme návštěvu.«

»Vydrž.«

Rogan se zatnutými zuby vstal, vytáhl meč ze země a vydal se tam, kam viděl spadnout velekněžku. Zpočátku se potácel, ale každý další krok měl jistější. Čenichal jako šelma. Čarodějné smysly ho rychle přivedly na místo skonu strigy.

Bledé tělo viselo z košatého dubu s chodidly kousek nad zemí. Plášť se zachytil v koruně a velekněžka se doslova oběsila na cípech sepnutých sponou. Z rozpáraného břicha klouzaly vnitřnosti a po hubených nohou stékala krev.

Rogan natáhl ruku s Krutomorem a hrotem čepele prořízl plášť těsně u spony. Vrásčité tělo se zřítilo na zem. Natáhl se a strhl plášť ze stromu, přičemž ho skoro roztrhl na dvě poloviny. Doufal, že na tom nezáleží, že jsou všechna kouzla ukrytá ve sponě. Ta ještě pořád slabě zářila. Přehodil si plášť přes

ramena, sepnul pod bradou a přešel na místo, kam mezi stro-
my dopadal proud měsíčního svitu. V něm se lunice pronikavě
zatřpytila.

Přikrčil se a vyskočil. Roztrhaná tkanina zapleskala jako ob-
ludná křídla a vynesla ho nad les.

»Bráško! Potřebuju tě!«

Hned viděl, o co jde.

Z vrcholku čarodějnické hory stoupal k obloze sloup stříb-
řitého svitu. Jako by z propasti svítil druhý, mnohem jasnější
měsíc.

Černokněžník vzhlédl nad horu a potom začal klesat mezi
skály, čím dál hlouběji do propasti s obětištěm. Bledé světlo
bylo stále jasnější, přímo oslepovalo, ale Rogan svíral v dla-
ni Krutomor a Krvavý oheň ten svit rozhrnoval a držel z do-
sahu.

Dosedl vedle dohasínajícího ohniště. Nebylo to hladké při-
stání, obyčejnému člověku by vrazilo nohy do trupu. Rogan
však ztlumil náraz kotoulem a vzápětí vyskočil do bojového
postoje s připraveným mečem.

Gorja stál ocasem k ohništi a v tesácích držel bílý uzlík,
v němž naříkalo dítě. Před ním na rozeklaném vrchu modly
seděla neobvykle velká sova a z očí jí sálal svit, který jako svě-
télkující mlha naplňoval propast.

Černokněžník jednou rukou sevřel lunici pod krkem, trhl
s ní a shodil velekněžčin plášť na zem.

„Je po všem,“ oznámil.

Sova rozprostřela křídla a seskočila z pahýlu stromu ověše-
ného hnusnými zbytky obětí. Země se už nedotkly ptačí pařá-
ty, ale lidská chodidla. Před Roganem a Goryvladem se tyčila
nahá žena s vlasy jako stříbrné nitě a bílým jasem v očích.

Stará známá.

„*To dítě je moje,*“ promluvila hlasem, který pronikal až do
morku kostí.

„Myslím, že vladyka Bojen by nesouhlasil,“ odsekl Rogan.
„*Vladyka Bojen!*“ vyprskla s takovou nenávisťou a opovržením, že to černokněžníka zaskočilo. „*Odporný vrah! Zloděj žen a dětí!*“

Rogan se zachmuřil.

„*Slyšíš dobře,*“ pokývala bohyně bělovlasou hlavou. „*Sloužíš vrahovi, který se brodil krví nevinných a bezbranných. Je nutné před ním zachránit co nejvíce duší.*“

„Takhle?“ rozhlédl se Rogan po dětských lebkách a kostech, rozházených všude kolem. „Tohle je podle tebe způsob, jak je spasit?“

„*Musíme mu zabránit, aby dál rozséval své semě. Jemu i ostatním surovcům, kteří mu slouží.*“

„Vražděním jejich dětí? To ti nedovolím.“ Černokněžník pevněji sevřel Krutomor. „Ustup, dokud ti to říkám po dobrém.“

„*Vyhrožuješ mi, smrtelníku?*“

„Pochopila jsi.“

„*Dítě patří mně. Zasněžili mi ho. Obětovali...*“

»*Nic takového se nestalo, drahá,*« zapojil se Goryvlad. »*Šermovali kolem něj nožem, ale včas jsme zasáhli.*«

„*Dejte mi ho!*“ natáhla k nim ruku se zkřivenými prsty. Její výkřik přešel do ptačího skřeku – jako když se noční dravec vrhá na kořist.

Rogan se postavil mezi bohyni a Goryvlada s dítětem. Plamen Krutomoru se nedočkavě zatřepetal.

„Jestli si troufáš, pojď si ho vzít.“ V Roganově hlase naopak zaznělo vlčí vrčení.

Bohyně ho dlouhou chvíli propalovala pohledem. Už už se zdálo, že opravdu zaútočí, ale nakonec jen zlostně mávla rukou. Černokněžník se bojovně nahrbil, ale stalo se něco jiného, než čekal.

Všechny lunice na dně propasti se rozprskly v přešršel rychle hasnoucích stříbrných jisker.

Načež Chors vyskočila, v tom pohybu se šmahem změnila v sovu a s pleskáním křídel vyletěla z prohlubně.

Rogan a Goryvlad ji vyprovázeli varovně planoucími pohledy, dokud nezmizela za stromy na vrcholku hory a mléčný svit úplně nepohasl.

Černokněžník vydechl a sklonil meč.

»Bráško? Neumíš to nějak utišit?«

Rogan se otočil ke Goryvladovi. Dítě v plátně sevřeném vlčími tesáky naříkalo. Oheň v Roganových očích i na čepeli meče pohasl. Schoval zbraň, sklonil se a vzal dítě. Pohoupal ho v náruči, hlavičku položenou v ohbí lokte. Trochu se utišilo. Očichal ho pod bříškem a zavrtěl hlavou – tohle nebyla příčina jeho nespokojenosti.

„Potřebuje mléko. Co nejdříve. Musíme se vrátit.“

Goryvlad se zájmem pozoroval temného bojovníka, jak na ruku konejší kňučícího kojence.

»Podívejme se. Docela ti to jde. Přece jen jsi doma něco pochopil, přestože se tam moc neohřeješ.«

Rogan se na něj jen zamračil. *„Radši mi přines luk a toulec. Já posbírám šípy.“*

Vykročili mezi mrtvoly.

»Jednou jsi mi vyprávěl, bráško, jak moc se ti přičí násilí na ženách.«

„Přičí. Ale ženy, které se slétávají za úplňku, aby podřezávaly a žraly batolata, jsou výjimky z pravidla.“

„Své tři hřivny sis zasloužil, Černý,“ uznale pokýval hlavou vladyka Bojen. „Hned tě vyplatím.“

„To počká do rána. Nejdříve se postarejte o chlapce. Je hladový jako vlk.“

»Myslím, že takhle hladový jsem ještě v životě nebyl.«

Bojen pokynul svým čtyřem ženám, které nesměle postávaly v koutě. Okamžitě se shlukly kolem Rogana, vzaly si plačící uzlík a ztratily se v komnatách za závěsem z medvědí kůže. Krátce nato dítě ztichlo jako zakleté.

„Naštěstí přednedávnem porodily i další dvě,“ řekl Bojen. Bylo mu asi třicet let, obličej měl samou jizvu a býčí postavu by mu záviděl i sám Veles. Vlasy, kníry i vousy padající až na hrud vypadaly jako spletené ze sluncem pozlacené slámy. „A třetí taky roste břicho. Mají dost mléka. Nějak se o chlapce postarají.“

„Jsi plodný muž, vладыko. Ve tvých slabinách sídlí velká Perunova síla.“

„Slyšel jsem, že i tobě bohové dopřáli následníka.“

„Je to dívka.“

„Ach. Škoda.“

Rogan pokrčil rameny. Posadili se k ohništi. Zívající otrokyně jim přinesla džbánek medoviny a zavěsila nad oheň kotlík se zbytkem dušeného skopového. Goryvlad zamířil k hodovnímu stolu, jestli pod ním nenajde nějaké kosti.

„Hradiště potřebuje novou krev. Ještě pořád je to tady samý zrádce. Šeptají si o mně, že jsem krutý, vzdychají po tom slabochovi, který tady vládl předtím. Je třeba tyhle končiny co nejdříve zalidnit oddanými syny Nitry. Každý muž z mé družiny si vzal několik místních žen. Usilovně plní jejich břicha semenem.“

Bojen se zachechtal, pořádně si přihnul z džbánu a podal ho černokněžníkovi. Rogan se napil jen střídmě. Čelo mu zastíraly chmury. Myslel na to, co mu vmetla do tváře Chors. *Zabiják, zloděj žen a dětí*. Rostla v něm nedobrá předtucha.

»*Tak, tak, bráško,*« četl Goryvlad jeho myšlenky. »*Komu jsme to dnes vlastně posloužili?*«

Rogan si v hlavě spojoval souvislosti. Hradiště Bojnohrad – teprve přednedávnem přejmenované podle nového vládce – střežilo horskou cestu, která vedla z území pod vládou

nitranského knížete Radomira do hustě osídleného povodí Váhu a potom dál, až na Moravu, k Velehradu. Kupecká cesta procházela přímo hradištěm – na východě do něj vcházela jednou bránou, na západě vycházela druhou. Víc vchodů tady nebylo, ani jiná schůdná trasa, takže každý, kdo tímto horským průsmykem putoval – a bývalo tu opravdu rušno – musel projet hradištěm a zaplatit místnímu vládcí za ochranu a povolení pokračovat po cestě.

Ještě před třemi lety sídlil v hradišti samostatný vládce. Jenže nitranskému Radomirovi se přestalo líbit, že jeho kupci platí vysoké mýto cizímu kmeni. Proč by ho nemohl vybírat on sám?

Zavolal si tedy Bojena, nejobávanějšího ze svých vojevůdců, přidělil mu padesát po zuby ozbrojených mužů a poslal je, aby hradiště na vrchovině dobyli. Bojen udělal, co mu Radomir přikázal. Pronikl do sídla, zabil dosavadního vládce i celou jeho družinu a ještě ušpiněný jejich krví zasedl na vladykův stolec. Od té doby všichni, kdo putovali přes kopce, platili jemu. Polovinu výnosů posílal do Nitry.

„Potrestal jsi je?“ zeptal se Bojen.

Černokněžník zvedl hlavu, vyrušený ze zamyšlení.

„Ty čarodějnice.“

Rogan s ponurým výrazem přikývl. „Nic jiného si nezasloužily. Na obětišti jsme našli mnoho lebek a kostí. Všechny dětské.“

„Vím, co to bylo za děti. Zplodili je mí muži. Některé já sám.“

Černokněžník mlčel. Uprostřed obočí se mu rýsovala hluboká vráska.

„Všechny ty strigy,“ pokračoval Bojen, „byly ženy a dcery bývalých družiníků. Těch, které jsme pobili před třemi roky. Ty hlupačky nás nenáviděly tak moc, že nechtěly vychovávat naše děti. Radši je obětovaly své démonické bohyni. Viděl jsi mezi nimi starou vědmu?“

„Viděl.“

„Zabil jsi ji?“

„Zabil.“

„Dobře.“ Bojen zkrřivil ústa a odplivl si do ohně.

„Co byla zač?“

„Žena bývalého vládce. Představ si, ten sráč měl jenom jednu manželku. Když jsem tomu starci uřízl hlavu, vdova mě proklela. Chtěl jsem zabít i ji, co s takovou starou vysušenou kobyloou, ale nějak se jí podařilo zdrhnout. Od té doby se pravidelně ztrácely ženy i s dětmi. Ale už je po všem. Pobil jsi je, je to tak?“

„Všechny do poslední.“

„I Bělavu?“

Tak se jmenovala nejmladší z Bojenových žen – otrokyň. Ta, která o půlnoci přinesla své dítě na horu čarodějnic.

„I tu,“ lhal černokněžník. „Už ji nikdy nespatriš.“

„Skoro mě to mrzí. S chutí bych jí zakroutil krkem sám. Nechápu, co to do ní vlastně vjelo. Staral jsem se o ni dobře. Jistě, v posteli se bránila jako každá druhá, musel jsem ji pokaždé zmlátit a vzít si ji násilím, ale víš, jak je to s ženami. A když otěhotněla, už jsem na ni nevztáhl ruku. Nic jí tady nescházelo. Tím, že mi porodila syna, se její postavení mezi ostatními ženami upevnilo. Ale pak... jako by do ní vstoupil nějaký běs. Řekni, Černý, byly ty strigy posedlé zlými duchy?“

Rogan stiskl čelisti a zlověstně zafuněl nosem.

»Bráško,« varoval ho Goryvlad. »Zhluboka se nadechni. Neztrácej sebeovládání. Neudělej nic, co by Bojenovi poskytlo záminku, aby nám ráno nevyplatil odměnu.«

»Gorjo,« vyslal černokněžník do vlčí mysli, »ty ženy nejsou jeho manželky. Všiml sis, jak se ho bály? Jsou to obyčejné otrokyně. Ženy jeho poskoků na tom nebudou líp. Bojen a jeho družina jsou jen odporní mrchožrouti. S krvavou zbraní v ruce se

zmocnili něčeho, co jim nepatřilo, a teď na tom cizopasí. Vraždí, znásilňují, utlačují...«

»Ale jdi. Tolik tě to pobuřuje? Většina velmožů, se kterými jsme se doteď setkali, začínala přesně takhle, s rukama po lokty od krve.«

»Bojen nás zneužil, Gorjo. Zneškodnili jsme chudinky, které se vzepřely jeho krutovládě. Jak jsme mohli být tak hloupí, že jsme nepátrali, co je za jeho příběhem?«

»Zapomínáš na jedno. Ty „chudinky“ své děti opravdu zabíjely, pekly a jedly. Ať už je k tomu dohnala jakákoli křivda, každá jedna z nich si zasloužila přijít o hlavu.«

Rogan se znovu nadechl. Zachytil vladykův pohled a uvědomil si, že Bojen pořád čeká na jeho odpověď.

„Tak byly? Co myslíš?“

„Posedlé?“ Černokněžník si vzal džbán a tentokrát si dopřál opravdu hluboký doušek. „Jistě. Proč by se jinak dopustily takových ohavností? Je po všem, vladyko. Syna máš zpátky a nikdo už nikdy neuvidí strigy poletovat nad hradištěm a lesy. Všechny zůstaly tam nahoře. Propast, ve které vraždily ta neviňátka, se stala jejich hrobem.“

„Dobře,“ přikývl Bojen. Najednou sklonil zrak k Roganově boku. „Tvůj meč.“

Černokněžník se podíval na Krutomor. V démonových očích doutnala rudá záře.

„Gorjo?“ ohlédl se.

Vlk k němu přešel. I v jeho očích poskakovaly plamínky.

»Cítím to.«

„Stalo se něco?“ zahemžil se Bojen na stolci. „Větríš zlé síly?“

„Ne. Uklidni se. Někdo se mě snaží vyvolat.“ Rogan vstal. „Potřebuju být sám. Nejlépe pod otevřeným nebem.“

„Naproti dvorci je svatyně. Touhle dobou tam nikdo nebude.“

„To skopové neodstavuj, ještě se vrátíme.“

Černokněžník zamířil ke dveřím a Goryvlad dusal za ním.

Hradiště se rozkládalo na temeni rozložitě vyvýšeniny. Chránily ho příkopy a mohutné valy zesílené palisádami. V opevnění se otevíraly dvě brány, od jedné k druhé se šlo dobrých šest honů. Cesta, která je spojovala, dělila Bojnohrad na dvě poloviny.

Návrší bylo členité a zvlněné. Na táhlé vyvýšenině v jihovýchodním výběžku hradiště se nacházelo obětiště. Chránila ho ohrada z vysokých zahrocených kůlů. Rogan a Goryvlad vešli jednou úzkou bránou a kráčeli mezi jámami, ve kterých ještě doutnaly uhlíky z posvátných ohňů.

Za dávných dob se zdejší rody klaněly košatému dubu. Jednoho dne je Perun poctil svou přítomností a udeřil do dubu ohnivou širočinou. I ten rozeklaný černý pahýl ale vypadal pořád majestátně, dokonce zlověstně. Na zbytcích ohořelých větví visely býčí a beraní lebky, do puklin v kmeni vkládali lovci medvědí drápy, vlčí tesáky a kančí kly. Pod stromem spočíval velký balvan se zarovnanou horní stranou. Plocha i boky kamene zčernaly spoustou obětní krve.

Mrtvý strom střezili v nepravidelném kruhu bohové – Perun, Živa, Radhost a další, některé Rogan ani nepoznal. Mezi starými ztmavými modlami se skvěla i jedna novější, větší, vztyčená zřejmě na Bojenův příkaz po dobytí hradiště. V ruce svírala roh a snop obilí, na hlavě měla připevněné býčí rohy. Veles, vrchní bůh Nitranského knížectví.

»Dobré místo,« uznal Goryvlad. *»Pod zemí se splétají mocné proudy.«*

„Staří vědomci věděli, kde obětovat bohům,“ přikývl Rogan a tasil meč.

Už byl nejvyšší čas. Čepel Krutomoru nedočkavě zářila. Černokněžník zabodl hrot do země a poklekl ke zbrani. Vlk se posadil blízko k němu. Společně se soustředili, dokud je neobklopily jazyky Krvavého ohně.

Zanedlouho uslyšeli vzdálený hlas:

„...vzývám tě, ty zrozený z Černobohovy krve, vládce Krvavého ohně...“

Rogan pevněji sevřel rukojeť meče, oči mu zazářily jasněji a plamenná stěna se rozestoupila. S Goryvladem se dívali na výjev zalitý sytě rudým světlem – v prostorné dvoraně stály podél stěn zakrytých pestrobarevnými závěsy krásně vyřezávané modly.

»Tu svatyni znám. I žrece.«

Přímo před nimi, zdánlivě na dosah, klečel muž ve vyšívacích haleně. Byl celý ověšený amulety a i dlouhé vlasy a vousy měl protkané šňůrkami, koženými řemínky, pírkami, kostmi a zvířecími zuby a drápy. Ruce měl ušpiněné krví a pozvednuté v modlitebním gestu. Oči zavřel a v posvátném tranzu kýval trupem dopředu a dozadu.

„...pane Kančí hory, společníku vlků, zabijáků goričů, ty jsi přemohl Moranu a vrátil se z knížectví mrtvých...“

„Dobrogoste!“ přerušil ho Rogan netrpělivě.

Žrec sebou vylekaně trhl a zvrátil se dozadu, jen díky bleskově natažené ruce se nesvalil na záda. Vytřeštěnýma očima zíral do plamenů, které šlehaly z ohniště v honosné svatyni.

„Mocný... slyšíš mě?“

„Slyším a vidím. Mluv, proč jsi vykonal obřad Krvavého ohně?“

„Mocný, jak víš, sloužím Radomirovi, knížeti Nitry...“

„Jistě. To on ti přikázal vyvolat mě?“

„Ano, vznešený. Potřebuje tě. Tvé nadpozemské schopnosti. Žádá si tvou přítomnost na hradišti Devín nad soutokem Moravy a Dunaje.“

„Radomir je na Devíně?“

„Ne, pořád je v Nitře, ale hned po dožínkách se vydá na cestu...“

„Rovnodennost je za tři dny. Dostihnu ho ještě v Nitře.“

„Ale z Kančí hory...“

„Nejsem na Kančí hoře. Jsem v Bojnovradu.“

„Och...“

„Co chce Radomir na Devíně?“

„No... Devín samotný. Jak určitě víš, hradu vládne kníže Lučivoj. Je starý a nemá mužského následníka, jen dceru zralou na vdávání. O její ruku se uchází Mojmir, vládce Moravy. Ale i Radomir nabídl nápadníka, svého syna Pribinu. Lučivoj je nerozhodný. Prohlásil, že dá dceru tomu, kdo ho zbaví kletby.“

„Jaké kletby?“

„Devín sužují nájezdy zlých bēsů.“

„Chápu. Radomir žádá, abych je zahnal a získal tak pro Pribinu ruku Lučivojovy dcery. A s ní i Devín, nejvýznamnější hradiště na nitransko-moravském pomezí. Hm... proč tím nepověřil tebe?“

„Mocný, kdyby ty démony dokázal zapudit obyčejný žrec, zřejmě by už Lučivoje dávno neobtěžovali. Patrně je to úkol pro mocného čaroděje.“

„Ale ani Mojmir se jen tak nevzdá. Koho asi on povolá proti bēsům?“

„Nemám tušení, mocný. Mojmir se poklonil kříži, nechal skácet všechny modly starých bohů a vyhnal všechny žrece a vědmy.“

„No právě.“ Černokněžník zamyšleně pokýval hlavou.

„Pane, co vzkážeš knížeti? Může počítat s tvou pomocí?“

»*Záleží na odměně.*«

Dobrogost znovu vyvalil oči, když mu kdesi za čelní kostí zadrnčel ten divný hlas.

„Pověřil mě, že s tebou můžu vyjednávat, pane. Nabízí ti

sedm stříbrných hřiven. Tři předem, čtyři potom. Pokud se všechno podaří k jeho plné spokojenosti, přidá ti i jeden zlatý prut.“

»*Cha!*« odfrkl si Goryvlad. »*Hrst stříbra za to, že Radomirovi získáme tak důležité hradiště?*«

„Je to štedrá nabídka!“

»*Nenech se vysmát, příteli. Chtěl jsi smlouvat, tak smlouvejme. Dvanáct stříbrných hřiven, z toho polovinu předem. A když se úkol podaří, ještě tři zlaté pruty navrch.*«

„Platí.“

»*Cože?*«

„Souhlasím. Jsme dohodnutí.“

»*Počekj chvíli. Měl jsi smlouvat. Místo toho se tváříš, jako bys právě dohodl dobrou cenu. Do jaké výšky ti Radomir dovolil jít?*«

Žrec se zatvářil zkroušeně. „Záleží na tom, vládce vlků? Už jsme se dohodli.“

»*Mluv, kolik jsi mohl nabídnout nejvíc? Jinak ti vlez do mysli a zjistím si to sám!*«

„Ne, není třeba!“ odkašlal si Dobrogost. „Dvacet stříbrných a půltucet zlatých.“

»*Sper to rohatý! Smlouvejme znovu.*«

„To stačí, Gorjo,“ zabručel Rogan netrpělivě. „Dohoda platí. Tucet stříbrných, tři zlaté. Pokud se všechno podaří. Vzkaž svému pánovi, že se k němu brzy připojím!“

„Děkuji ti, ó, vznešený a mocný...“

Černokněžník vytrhl meč ze země a plameny nad obětištěm pohasly.

»*Proč jsi to udělal, bráško?*«

„Co jako?“

»*Proč jsi to přijal? Jde tady o Radomirovy mocenské zájmy. Na stará kolena se z něj stal dobyvačný chamtivec. Budeš ho v tom podporovat, dokonce mu pomáhat? Po té pohromě na*

Arkoně jsme si přece slíbili, že se už nebudeme plést do šarvátek mocných.«

„Tady nejde o Radomira a jeho mocichtivost.“

»*Tak o Pribinu? Víím, že máš toho kluka rád, ale je pod tvoji důstojnost, abys mu dělal dohazovačku...«*

„Ne, ani o Pribinu nejde.“

»*Ach. Tak je to. Už chápu. Mojmír.«*

„Mojmír,“ přikývl Rogan a zkrivil ústa, jako by mu zvuk toho slova přinesl na jazyk pachut. „Čubčí syn. Rád přiložím ruku k čemukoli, co mu zkříží plány.“

»*Jen aby tě tohle rozhodnutí nemrzelo.«*

„To bude. Už brzy. Musím dát vědět na Kančí horu, že se opozdím. A pořádně.“

»*Ajaj. Tohle se tvé drahé nebude líbit.«*

„To teda nebude. Ani trochu.“

»*No, tak já pomalu půjdu. Tohle zvládneš sám, že?«*

Rogan s povzdechem přikývl a znovu zabořil hrot meče do půdy obětiště. Goryvlad se bleskově otočil a vyběhl mezerou v ohradě dřív, než jeho druha znovu obklopily plameny.

KAPITOLA TŘETÍ

Hodokvas

Vzduch voněl dožínkami už od chvíle, kdy Rogan a Goryvlad spatřili na obzoru mohutný hřbet hory Zobor. Vlk věřil, olizoval se a z koutků tlamy mu teklo, jako by se nakazil slintavkou. Bez přestání odbíhal dopředu a potom na druhá čekal někde za ohybem cesty, netrpělivě přešlapuje z tlapy na tlapu. Chvilí vydržel jít vedle Roganova vraníka nebo kousek před ním, ale pak se zase ztratil někde vpředu.

»Dožínky jsou nejlepší svátek,« opakoval do umdlení. *»Nic lepšího smrtelníci nevymysleli.«*

Rogan, přestože i jemu už hlasitě kručelo v břiše, začínal mít Goryvladových chvalo zpěvů na podzimní hody až po krk, takže se ulevilo i jemu, když konečně vstoupili mezi nitranské pahorky.

Radomirovo sídlo se koupalo ve slunečních paprscích. Bylo

teplo, vanul jen mírný vánek a nic nenasmědčovalo tomu, že je dnes poslední letní den a zítra začne podzim.

Jistě, zjevení pochmurného jezdce na vraném oři, navíc s obludným černým vlkem po boku, přidusilo bujarou sváteční náladu. Ti dva nezavítali do Nitry ani poprvé, ani podruhé, mnozí obyvatelé je dobře znali a ti ostatní o nich hodně slyšeli, ale i tak jim připravili obvyklé přijetí. Spočívalo v třeštění očí, sahání po ochranných amuletech, urychleném klizení se z cesty, odnášení plačících dětí a bouchání dveřmi. Kočky prskaly, dobytek se o překot přesouval do protilehlých koutů ohrad, psi štěkot se lámal do bezradného kňučení.

Za ta léta si už zvykli. Rogan šel s hlavou skloněnou a nepřítomným pohledem, zmatek na ulici mu byl zjevně ukradený. Naopak Goryvlad si na okázalý nástup potrpěl – cenil zuby nalevo napravo a těžko se v tom dalo vidět něco jiného než zlomyslný úsměv.

Po novém dřevěném mostě přešli Nitravu. Pokračovali po kamenité cestě mezi řekou a dolními hradbami až k hlavní bráně. Z věže na ně zírali strážci v železných přílbicích, ale neprojevili sebemenší snahu je zastavit. Určitě proto, že velitel hlídky je dobře znal.

„Buď vítán v Nitře, mocný!“ zvolal a uctivě se uklonil.

Černokněžík jen kývl hlavou a nahnul se, aby ho strop bránového průjezdu neshodil ze sedla – to by působivost jeho příchodu nesporně narušilo.

Vstoupili do hradiště. Pod vraníkovými kopyty duněla rozpůlená břevna, kterými byla vydlážděna hlavní ulice. Ta stoupala mezi sruby po příkrém svahu ke knížecímu dvorci na návrší.

Opevněné prostranství na vrcholu kopce dělily palisády na tři části. V první stály sruby významných stařešinů a členů knížecí družiny, v druhé sídlo samotného knížete a ve třetí svatyně. Rogan a Goryvlad zaslechli hudbu a zpěv; vábily je k lebkami ověšené bráně s bohatě vyřezávanou a malovanou

obrubou. Nad palisádou vyčnívala šindelová střecha s modlami na štítech.

Rogan sesedl z vraníka a nechal ho před bránou. S Goryvoldem v patách vstoupil na nejposvátnější půdu široko daleko.

»*No teda... rušno.*«

Vypadalo to, jako by se tu shromáždila většina obyvatel hradiště. Černokněžník a jeho průvodce však nebyli odkázáni na prodírání se davem. Jen co je Nitrané spatřili, zpráva se rychle rozletěla. Zpěv utichl, hudba zakolísala. Tlačence se rozezpoupla a dvojice mohla projít uličkou až ke svatyni. Mnozí se jim klaněli jako knížatům, tváře plné úcty a bázně. Všichni byli odění ve vyšíváných svátečních halenách a přinášeli obětní dary – Velesovy vousy spletené ze zlatavého obilí, džbáný s kalným mladým vínem, v zašněrovaných pytlích nebo jen tak v podpaží pestrobarevné kohouty.

Ve stínu prastarých stromů stála svatyně. Dlouhý srub bez oken chránil kruh z kamenů různých velikostí, tvarů a zbarvení, protože pocházely z různých končin pod vládou nitranských knížat. Každý pokrývaly vyryté črty a všechny měly nahoře vyhloubený důlek o velikosti dvou spojených mužských dlaní. Dešťová voda, která se v prohlubních zachytila, byla mimořádně vzácná a věřilo se, že dokáže zázračně uzdravovat, smývat kletby a chránit před běsy.

Hudba se znovu probírala – bubny, píšťaly i pětistrunné housle spustily svižnou melodii. Lidé zazpívali:

*Velesu, Velesu,
klasy ti přinesu,
do rohu vína,
za oběť syna!*

Právě tehdy z brány lemované krásnými řezbami vyšli kníže Radomir a kněz Pribina, za nimi žrec Dobrogost a skupina

bělovlasých kmetů i statných vojvodů. Radomir i Dobrogost měli haleny potřísněné čerstvou krví. Kníže zvedl do výšky uříznutou hlavu kozla, dobře živeného, s hustou bradkou a velkými zatočenými rohy. Dav zajásal a začal se tlačit dopředu, ke kruhu z kamenů. Ten se nikdo neopovážil překročit, ale lidé do něj házeli snopy a vylévali na ně víno – někteří tam hodili celé džbánky a radovali se, když se rozbily, taková oběť byla totiž cennější.

Radomir podal kozlí hlavu Dobrogostovi a převzal od něj nuž s mírně zakřivenou čepelí. Žrec se s krvavou obětí vrátil do svatyně.

„Synové a dcery Nitry!“ zvolal Radomir.

Hudba rázem ztichla a vřava po chvíli také. Kníže se otočil k Roganovi a Goryvladovi. Temné dvojice si na pozadí pestrobarevně oděného davu nemohl nevšimnout.

„Dorazili k nám vzácní hosté, zrození z krve bohů. Vítej v Nitře, pane Kančí hory! I ty, vůdce Černobohovy smečky!“

Černokněžník se uctivě uklonil.

„Přišli jste v radostný den,“ dodal Radomir. „Právě na stínání kohoutů. Dnes tuto povinnost převezme můj následník.“

Pribina se na otce překvapeně podíval. I shromáždění zašumělo.

„Přesně tak,“ usmál se velmož trochu smutně, „mé ruce už slábnou. Ale tvé, můj synu, sílí ze dne na den. Určitě se postarají o lepší věštbu. Ujmi se této výsady. Napoj Velese na znamení vděku za dobrý rok i v prosbě za ten budoucí.“

Pribina pohlédl otci do očí. Radomir se povzbudivě usmál. Mladík sklonil zrak k podávanému noži.

»Ti se ale změnili,« ozvalo se Roganovi v hlavě. »Oba. A to jsme tady byli naposledy před dvěma lety.«

Černokněžník mlčky přikývl. Od chvíle, kdy poprvé vstoupil do Nitry, uplynulo devět let. Pribinovi, kterému zachránil život, bylo tehdy osm roků. Od té doby Rogan zavítal do sídla

pod Zoborem ještě několikrát a mohl tak sledovat, jak se kníže a jeho syn mění.

Radomir zestárnul, a nejen kvůli dlouhým vousům, které si nechal narůst. Jeho oči už viděly padesát zim a vyhasla v nich někdejší jiskra. Tělo ztrácelo sílu a už se netyčilo tak hrdě jako kdysi. Rogan věděl, že Radomirovo stárnutí urychlily události, které se odehrály tehdy před devíti lety na Zoboru, stejně jako smrt kněžny Drahoslavy o rok později.

Zato Pribina rostl, jako by ho napájeli božskou medovinou z Veledubu. Otce už převyšoval o dobré tři palce a štíhlá postava mu zpevněla, kosti se obalily svalstvem. Plavé vlasy mu padaly na ramena a kníry už nebyly oním směšným chlapecským chmýřím, kterému se naposledy vysmíval Goryvlad. Oči, po otci šedomodré, hořely přesně tím plamenem, který už v Radomirovi zhasl. Nebyl to však výbušný, dychtivý a pyšný mladický oheň – v Pribinově výrazu se odrážela rozvaha a pronikavá mysl, obvyklá spíše u starších a zralejších mužů.

»Člověk se neubrání dojmu,« prohodil Rogan ke Goryvladovi, *»že Radomir postupně odevzdává synovi nejen vladařské povinnosti, ale i tělesnou sílu.«*

Váhající Pribina se konečně chopil obětního nože a zvedl ho vysoko nad hlavu. Dav zajásal, hudba zahrála a ti, kdo přinesli živé oběti, se začali hrnout dopředu. Nějaká žena, podle čelenky z pozlacených spirál manželka významného pohlavára z horního hradiště, natáhla ke kněžici ruce s nádherným kohoutem. Pták se zmítal, tušil svůj osud, ale ona ho držela dobře.

Pribina pevně sevřel rukojeť nože a postavil se tak, aby čepel při seknutí směřovala od ženy.

Shromáždění napjatě ztichlo. Na prvním kohoutovi záleželo nejvíc, on předznamenával osud celého kmene a úrodu na příští rok. Pokud se nepodaří useknout mu hlavu jedinou ranou, bude to zlé znamení.

Pribina si olízl rty, nadechl se a sekl. Dal do úderu veškerou sílu.

Hlava odlétla přímo na obětní snopy.

Nitrané propukli v ohlušující jásot. Žena zvedla bezhlavého, ještě se škubajícího kohouta nad hlavu. Nevšímalala si toho, že jí krev stříká na ruce, na obličej i na slavnostní šaty. Chtěla, aby co nejvíce očí vidělo, že jim bohové přejí a že to byl právě kohout z jejího dvora, který zajistil dobrou věštbu.

Poté k Pribinovi přistupovali další obětníci. Kněžic sekal čím dál jistěji a s radostnějším výrazem v obličejí. Hlavy s rudými hřebínky padaly na Velesovy zlaté plnovousy, tmavá krev skrápěla snopy i půdu kolem svatyně. Radomir všechno sledoval s hrudí naplněnou hrdostí, ačkoli při bližším pohledu byl v jeho očích stále patrný jakýsi smutek po věcech, které nadobro vzal čas a vrtkavý osud.

Když už obětování trvalo příliš dlouho, Goryvklad si otráveně odfrkl.

»Jsem rád, že se Pribina předvedl takhle. Šikovný junák, bude z něj kníže jako lusk. Ale víš, co by mě zajímalo, bráško?«

„To, co mě. Kdy už konečně začne hostina.“

Trpělivost se vyplatila. Hodokvas v knížecím dvorci patřil k nejbohatším, jaké kdy Rogan s Goryvkladem zažili – a sbírka vladarských síní, v nichž měli to potěšení hodovat, byla opravdu rozsáhlá.

Bohové tento rok dopřáli Nitranům hojnou úrodu. Stoly se prohýbaly pod jídlem a pitím. Mákem sypaný medový koláč z čerstvě namleté mouky byl velký jako kolo od vozu, a když ho Dobrogost s mladším žrcem pozvedli v čele stolu, Radomir se za ním bez potíží schoval. To považovali za další dobré znamení a odměnili to jásotem, zpěvem a hlučnými přípitky.

Potom přinesli velký roh se zlatým kováním na širším konci. Naplnili ho mladým vínem z hroznů, pěstovaných na úbočích pod Zoborem, a když se napil kníže, kněžic, hlavní žrec a ponurý host, nechali ho kolovat kolem stolu. Každý upil s krátkým poděkováním bohům, obzvlášť Velesovi.

Nakonec se dali do jídla. Podávala se mléčná polévka s čočkou, sladká i slaná kaše a hrachová smaženice. Kníže vlastní rukou načal hroudu sýra velkou jako volská hlava. Goryvladův čenich už se samozřejmě otáčel za vůní masa. Z velkého kotle se nabíralo dušené hovězí, na rožních se peklo skopové a vepřové. Ke všemu jedli ještě teplý chléb, ze stolu se ztrácel jeden zlatohnědý pecen za druhým.

Pili především víno, ale i tmavou medovinu, ječmenné pivo a silný kvas. Ani džbány s mlékem nezůstaly nepovšimnuty.

„Pamatujte, moji věrní,“ připomněl Radomir, když se roh vrátil k němu a on dopil poslední doušek vína, „bohy nejlépe uctíme tím, že přijmeme jejich dary. Povolte si opasky. Dnes musí být každé břicho naplněné k prasknutí. A nikdo nesmí zůstat střízlivý! Střízlivou mysl by bohové považovali za urážku!“

Ta výzva byla přijata s hlučným nadšením. Rohy, poháry a holby se obracely dnem k začouzenému stropu, pití črčelo mužům po vousech a ženám do výstřihů.

„Neměli bychom zapomínat,“ ozval se Pribina sedící po otcově pravici, „že zítra ráno odjíždíme. Tak abychom cestou nepadali z koní.“

„S tím si budeme lámat hlavy zítra,“ mávl Radomir rukou.

„No právě. Hlavy z vazy.“

„To je můj syn!“ natáhl se kníže přes roh stolu, popadl Pribinu za rameno a dobromyslně s ním zatřásl. „Vždyhleď vpřed! Dvakrát, dokonce třikrát měří, než se dá do řezání. A to je správné, Pribino. Jsem rád, že nejednáš prchlivě a bezhlavě. Ale občas je nutné hodit starosti za hlavu, dopřát

si potěšení a nemyslet na to, co přinese ráno. Dnes je Vele-sův svátek! Oslavujeme dobrou úrodu! Napij se se mnou, synu!“

Pribina se pousmál, trochu trpce, ale Radomir už byl přio-pilý a nevšiml si toho. Radostně se smál, když pozvedli vzác-né číše z pozlaceného stříbra, cinkli s nimi a nalili si jejich ob-sah do hrdel.

„Když už je řeč o zítřejší cestě, kníže,“ ozval se černokněžník a způsobil tím, že vřava na tomto konci stolu náhle ochabla, „prozrad' mi, proč sis mě dal zavolat.“

Radomir zvažněl a kývl na syna.

„Pribina ti všechno řekne. Je to hlavně jeho cesta. My ostatní jsme jen doprovod.“

Mladík na něj pohlédl s výčitkou, jako by otec prozrazoval cizincům rodinné tajemství.

„Jen se tak netvař, synu. Už jsi muž. Kohoutí hlavy stínáš jednou ranou. Je nejvyšší čas, aby sis našel nevěstu.“

„V tom ti nebudu protiředit, otče. Opravdu je čas, abych si hledal ženu. Já. Sám. Místo toho mi ji vybrali jiní.“

„Nic se neboj! Jaruna je vyhlášená krasavice, určitě ti padne do oka.“

Mělo to vyznít bodře a bezstarostně, ale Rogan zřetelně vycí-til mezi vladařem a následníkem jisté napětí.

„Kromě toho,“ dodal Radomir se spikleneckým úšklebkem, „později si můžeš přivést do dvorce i další ženy. Tolik, kolik jich zvládneš.“

„Podle mě by po boku knížete měla stát jen jedna žena. Ta-ková, která je kněžnou nejen titulem.“

„Neplácej hlouposti. Urozenou krev je třeba rozmnožovat ze všech sil.“

„To říká muž, který měl oči jen pro jedinou ženu.“

Radomirovi nadobro zvadl úsměv a oči se mu zakalily, jako by mu víno náhle zatemnilo mysl. Rogan dobře věděl proč.